

HET SLECHTE PAD

Robert Galbraith bij Boekerij

Koekoeksjong
Zijderups
Het slechte pad
Witte dood

ROBERT GALBRAITH

HET
SLECHTE
PAD

Eerste druk 2016

Vijfde druk 2019

All characters and events in this publication, other than those clearly in the public domain, are fictitious and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.

ISBN 978-90-225-8662-4

ISBN 978-94-023-0552-4 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Career of Evil*

Vertaling: Sabine Mutsaers

Omslagontwerp en -fotografie: Nico Taylor © Little Brown Group Limited 2015

Bewerking Nederlands omslag: bij Barbara

Zetwerk: Text & Image, Assen

Copyright © 2015 J.K. Rowling

The moral right of the author has been asserted.

First published in Great Britain in 2015 by Sphere.

© 2016 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, without the prior permission in writing of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

See pages 571-575 for full credits.

Selected Blue Öyster Cult lyrics 1967-1994 by kind permission of Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd.

www.blueoystercult.com

'Don't Fear the Reaper: The Best of Blue Öyster Cult' from Sony Music Entertainment Inc available now via iTunes and all usual musical retail outlets.

*Voor Séan en Matthew Harris.
Doe wat je wilt met deze opdracht,
maar gebruik hem niet
– níét –
voor je wenkbrauwen.*

I choose to steal what you choose to show
And you know I will not apologize –
You're mine for the taking.

I'm making a career of evil...

– Blue Öyster Cult, 'Career of Evil'
Tekst: Patti Smith

This Ain't the Summer of Love

Hij was er niet in geslaagd al haar bloed van zich af te schrobben. Een donkere streep, gebogen als een teksthaakje, liep onder de nagel van zijn linkermiddelvinger door. Hij probeerde het eronder vandaan te peuteren, al vond hij de aanblik wel prettig. Het was een aandenken aan de geneugten van de vorige dag. Na een minuut of wat vruchteloos krabben stak hij de nagel met het bloed eronder in zijn mond en zoog erop. De scherpe ijzersmaak bracht de geur terug van het bloed dat in een dikke straal op de tegelvloer gutste, de muren en zijn spijkerbroek onderspatte en de perzikkleurige handdoeken – zacht, droog en netjes opgevouwen – veranderde in van bloed doordrenkte vodden.

De kleuren leken helderder vanochtend, de wereld mooier. Hij voelde zich sereen en opgepept, alsof hij haar had geabsorbeerd, alsof haar leven via een transfusie op hem was overgegaan. Zodra ze had gedood, waren ze van jou; het was een vorm van bezitten die verder ging dan seks. Alleen al te weten hoe ze eruitgezien hadden op het moment van hun dood; het was een intimiteit die alles oversteeg wat twee levende lichamen samen konden ervaren.

Het gaf hem een enorme kick dat niemand wist wat hij had gedaan, of wat hij hierna van plan was. Tevreden en kalm zoog hij op zijn middelvinger, in het zwakke aprilzonnetje tegen de warme

muur geleund, zijn ogen op het huis aan de overkant gericht.

Het was geen chic huis. Gewoontjes. Een prettiger plek om te wonen, zo moest hij toegeven, dan het piepkleine flatje waar de kleding van gisteren, nu stijf van het bloed, in zwarte vuilniszakken lag te wachten op de vuilverbrander, naast zijn glimmende messen, afgespoeld en schoongemaakt met bleekmiddel en vervolgens ruwweg verstopt achter de sifon onder de gootsteen.

Het huis waar hij nu voor stond had een kleine voortuin, met een zwart hek ervoor en een gazonnetje dat nodig gemaaid moest worden. De twee pal naast elkaar geplaatste witte voordeuren verrieden dat het pand, dat uit drie verdiepingen bestond, was opgesplitst in twee appartementen. Op de begane grond woonde Robin Ellacott. Hoewel hij haar echte naam had weten te achterhalen, noemde hij haar in gedachten De Secretaresse. Zojuist had hij haar binnen langs het erkerraam zien lopen, herkenbaar door haar opvallende lichte haar.

Het observeren van De Secretaresse was een aangename bijkomstigheid. Omdat hij een paar uurtjes overhad, had hij besloten hierheen te gaan om naar haar te kijken. Vandaag was een rustdag, tussen de heerlijke daden van gisteren en morgen in, tussen de bevrediging van wat al afgewerkt was en de opwinding van wat er nog zou volgen.

De rechtervoordeur ging onverwacht open en De Secretaresse kwam naar buiten, in gezelschap van een man.

Nog tegen de warme muur geleund keek hij strak de straat in, zijn profiel naar hen toe gedraaid, zodat hij eruit zou zien als iemand die stond te wachten op een vriend. Ze schonken geen van beiden aandacht aan hem. Zij aan zij liepen ze de straat uit. Nadat hij hun een minuutje voorsprong had gegeven, besloot hij hen te volgen.

Ze droeg een spijkerbroek, een licht jasje en platte laarzen. Haar lange, golvende haar bleek in het zonlicht rossig te zijn. Hij meende enige terughoudendheid te bespeuren tussen hem en haar. Ze zeiden geen woord tegen elkaar.

Hij had veel mensenkennis. Het slachtoffer van gisteren had hij ook goed ingeschat; hij had haar om zijn vinger gewonden voordat

ze tussen de bloederige, voorheen perzikkleurige handdoeken aan haar einde kwam.

Hij volgde het stel door de lange straat in de woonwijk, met zijn handen in zijn zakken, kuierend alsof hij op weg was om te gaan winkelen. Zijn zonnebril viel niet uit de toon op deze zonovergoten ochtend. De bomen wuifden zacht in het lichte lentebriesje. Aan het einde van de straat sloeg het stel af naar links, een brede, drukke doorgaande weg in met aan weerskanten kantoorpanden. Het glas van de ramen schitterde hoog boven hem in het zonlicht toen ze langs het gebouw liepen waar de deelraad van Ealing huisde.

De huisgenoot van De Secretaresse, haar vriend of wat hij ook mocht zijn – glad profiel, hoekige kaken – praatte tegen haar. Ze gaf kort antwoord, er kon geen lachje af.

Vrouwen waren kortzichtig, wreed, vies en nietig. Altijd blijven mokken, die krenge, en maar verwachten dat de mannen het hun naar de zin zouden maken. Pas wanneer ze dood en leeg voor je lagen werden ze gezuiverd. Mysterieus en eigenlijk heel mooi. Dan waren ze helemaal van jou, wanneer ze niet meer konden tegenstribbelen of weggaan, dan kon je met hen doen wat je wilde. Het lijk was gisteren zwaar en slap geweest nadat hij het bloed eruit had laten lopen. Zijn levensgrote speeltje, zijn pop.

Door het drukke winkelcentrum Arcadia volgde hij De Secretaresse en haar vriend; als een schim gleed hij achter hen aan, of als een god. Kon het zaterdagse winkelpubliek hem überhaupt zien, of had hij op de een of andere manier een metamorfose ondergaan? Misschien leefde hij niet alleen dubbel, maar was hij ook onzichtbaar geworden.

Ze waren bij een bushalte aangekomen. Hij bleef dicht in de buurt, keek zogenaamd geïnteresseerd naar een Indiaas eethuisje, naar het hoog opgetaste fruit voor de groentewinkel en de kartonnen maskers van prins William en Kate Middleton die in de etalage van een tijdschriftenzaak hingen. Intussen hield hij hen via de weerpiegeling in de ruit in de gaten.

Ze namen lijn 83. Hij had niet veel geld op zak, maar hij genoot er zo van om haar te observeren dat hij nog niet wilde dat er een

einde aan zou komen. Toen hij achter het stel aan in de bus stapte, hoorde hij de man 'Wembley Central' zeggen. Hij kocht een kaartje en volgde hen naar boven.

Het stel vond twee vrije stoelen naast elkaar, helemaal vooraan in de bus. Hij ging vlak bij hen zitten, naast een chagrijnige vrouw die voor hem haar tassen met inkopen van de stoel moest halen. Soms kwam hun stemgeluid boven het geroezemoes van de andere passagiers uit. Als ze niet praatte, keek De Secretaresse strak uit het raam. Waar ze ook heen gingen, ze had er geen zin in, dat kon hij duidelijk merken. Toen ze een lok haar uit haar ogen streek, zag hij dat ze een verlovingsring droeg. Ze ging dus trouwen... althans, dat dacht ze. Hij verborg zijn lachje achter de hoog opgezette kraag van zijn jas.

De warme middagzon stroomde naar binnen door de vieze, vlek-kerige ramen van de bus. Er stapte een groep mannen in die alle stoelen om hem heen in beslag namen. Een paar van hen droegen rood-zwarte rugbyshirts.

Opeens was het alsof de dag iets van zijn glans verloor. Die shirts met maansikkel en ster hadden voor hem vervelende associaties. Ze deden hem denken aan een tijd waarin hij zich niet bepaald een god had gevoeld. Hij wilde niet dat deze fijne dag werd aangetast door oude, vervelende herinneringen, maar het uitgelaten gevoel verdween plotseling. Kwaad stond hij op – een tiener uit het groepje ving zijn blik maar wendde geschrokken zijn hoofd af – en liep terug naar de trap.

Bij de deur stond een vader met zijn jonge zoontje, hun handen stevig om de paal naast de uitgang van de bus geklemd. De woede explodeerde diep in zijn binnenste: hij had een zoon moeten hebben. Of liever gezegd: hij had nu nog steeds een zoon moeten hebben. Hij stelde zich voor dat het jochie daar naast hem stond en naar hem opkeek alsof hij een held was, maar zijn zoon was er allang niet meer. En dat was volledig te wijten aan die ene man. Aan Cormoran Strike.

Hij ging wraak nemen op Cormoran Strike. Hij zou hem te gronde richten.

Op het trottoir keek hij omhoog naar de voorruit van de bus, waar hij een laatste glimp opving van het rossig-goudblonde hoofd van De Secretaresse. Over minder dan vierentwintig uur zou hij haar weer zien. Die gedachte hielp hem bij het onderdrukken van de plotselinge woede die de aanblik van de Saracens-shirts had aangewakkerd. De bus reed ronkend weg, en hij probeerde zichzelf tot bedaren te brengen terwijl hij in tegenovergestelde richting beende.

Hij had een prachtplan. Niemand wist ervan. Niemand vermoedde iets. En thuis in de koelkast wachtte iets heel bijzonders op hem.

A rock through a window never comes with a kiss.
 – Blue Öyster Cult. ‘Madness to the Method’

Robin Ellacott was zesentwintig en was nu ruim een jaar verloofd. Eigenlijk zouden ze drie maanden geleden trouwen, maar door de onverwachte dood van haar toekomstige schoonmoeder hadden ze de bruiloft moeten uitstellen. Er was veel gebeurd in de drie maanden na de geplande huwelijksdatum. Robin vroeg zich af of het nu beter zou gaan tussen Matthew en haar als ze wél hun trouwgeloften hadden uitgewisseld. Zouden ze minder ruzie hebben als er onder de saffieren verlovingsring – die inmiddels een beetje los zat – een gouden trouwring om haar vinger had geprikt?

Terwijl ze zich die maandagmorgen moeizaam een weg baande langs het opengebroken wegdek, beleefde Robin in gedachten hun ruzie van de vorige dag opnieuw. De kiem was gelegd nog voordat ze de deur uit gingen voor de rugbywedstrijd. Het leek wel of Robin en Matthew altijd ruzie kregen als ze hadden afgesproken met Sarah Shadlock en haar vriend Tom, iets waarop ze Matthew had gewezen toen hun ruzie, die al tijdens de wedstrijd was begonnen, zich voort-sleepte tot in de vroege ochtend.

‘Sarah zat verdomme gewoon te stoken, snap je dat dan niet? Zij is degene die de hele tijd van alles over hem wilde weten en er maar over doorzaagde. Ik ben niet over hem begonnen...’

De eeuwigdurende wegwerkzaamheden rond metrostation Tot-

tenham Court Road maakten het al vanaf haar allereerste werkdag bij de privédetective lastig om lopend het kantoor in Denmark Street te bereiken. Haar stemming werd er niet beter op toen ze struikelde over een brok puin. Ze zette wankel een paar passen voordat ze haar evenwicht terugvond. Uit een diepe greppel in de weg, vol mannen met bouwhelmen en fluorescerende jasjes, kwam een spervuur aan gefluit en schunnige opmerkingen. Met een rood hoofd schudde ze het lange, rossige haar uit haar gezicht terwijl ze deed alsof ze het niet hoorde, en haar gedachten gingen onwillekeurig weer naar Sarah Shadlock en haar sluwe, hardnekkige vragen over Robins baas.

‘Hij is merkwáárdig aantrekkelijk, vind je niet? Een beetje ruig en verweerd, maar daar heb ik nooit iets op tegen gehad. Is hij in het echt eigenlijk sexy? Het is een forse kerel, toch?’

Robin had Matthews kaak zien verstrakken terwijl zij haar best deed om zo koel en onverschillig mogelijk antwoord te geven.

‘Zitten jullie maar met z’n tweetjes daar op kantoor? Echt? Verder helemaal niemand?’

Bitch, dacht Robin, wier gebruikelijke positieve aard het altijd liet afweten als het om Sarah Shadlock ging. *Ze wist precies waar ze mee bezig was.*

‘Is het waar dat hij een militaire onderscheiding heeft gekregen in Afghanistan? Echt? Wauw, dus we hebben het hier over een oorlogsheld?’

Robin had haar uiterste best gedaan om Sarahs onewomanshow van bewondering voor Cormoran Strike de kop in te drukken, maar zonder succes: tegen het einde van de wedstrijd was Matthew zich steeds koeler gaan gedragen ten opzichte van zijn verloofde. Zijn ongenoegen had hem er echter niet van weerhouden Sarah goedmoedig te plagen en samen met haar te lachen op de terugweg vanaf Vicarage Road. En al die tijd had Tom, haar saaie, niet al te snuggere vriend, luidruchtig zitten grinniken, zich totaal niet bewust van eventuele onderhuidse spanningen.

Half onder de voet gelopen door voorbijgangers die ook de opengebroken weg overstaken bereikte Robin eindelijk het trottoir aan

de overkant. Het lag in de schaduw van Centre Point, de betonnen monoliet met het opvallende rasterwerk. Ze werd weer kwaad als ze terugdacht aan Matthews woorden van vannacht, toen de ruzie opnieuw opgelaaid was.

‘Je kunt maar niet over hem ophouden, hè? Ik heb heus wel gehoord hoe je tegen Sarah...’

‘Ik ben niet over hem begonnen, dat deed zij. Je hebt niet geluisterd naar...’

Maar Matthew deed haar na, met het hoge, imbeciele stemmetje waarmee hij alle vrouwen imiteerde: ‘O, hij heeft zulk leuk haar!’

‘Jezus, man, jij bent volkomen paranoïde,’ had Robin geschreeuwd. ‘Sarah was degene die de hele tijd doorzeurde over dat stomme haar van Jacques Burger, niet dat van Cormoran. Ik heb alleen gezegd...’

“Niet dat van Cormoran,” had hij herhaald, weer met dat idiote gilstemmetje. Nu Robin de hoek omsloeg naar Denmark Street was ze weer net zo woest als acht uur geleden, toen ze de slaapkamer uit was gestormd om op de bank te gaan slapen.

Sarah Shadlock, de trut. Matthew kende haar nog van de universiteit, waar ze er alles aan had gedaan om hem af te pakken van Robin, die in Yorkshire was achtergebleven... Robin zou blij zijn als ze Sarah nooit meer hoefde te zien, maar Sarah zou in juli naar hun bruiloft komen, en ze zou hen ongetwijfeld blijven kwellen nadat ze eenmaal getrouwd waren. Wie weet meldde ze zich op een dag met een smoesje op Robins werk om Strike te ontmoeten, als haar belangstelling tenminste oprecht was, en niet alleen een manier om onrust te stoken tussen Robin en Matthew.

Ik stel haar nóóit aan Cormoran voor, dacht Robin verbeterd terwijl ze de koerier naderde die voor de deur van het kantoor stond. Hij droeg handschoenen en had in de ene hand een klembord en in de andere een lange, rechthoekige doos.

‘Is die voor Ellacott?’ vroeg Robin toen ze de koerier dicht genoeg was genaderd. Ze verwachtte een bestelling: ivoorwitte wegwerp-camera’s die ze aan de gasten zouden uitdelen op het trouwfeest. Omdat ze tegenwoordig zulke onregelmatige werktijden had, liet

ze online bestellingen liever naar de zaak sturen dan naar hun appartement.

De koerier knikte en hield haar het klembord voor, zonder zijn helm af te zetten. Robin zette haar handtekening en nam de langwerpige doos aan, die veel zwaarder was dan ze had verwacht. Zo te voelen zat er één groot voorwerp in, dat verschoof toen ze het pakket onder haar arm nam.

‘Bedankt,’ zei ze, maar de koerier had zich al omgedraaid en zwaaide zijn been over de motor. Terwijl ze de buitendeur van het pand openmaakte, hoorde ze hem weggrijden.

Robin nam de galmende metalen wenteltrap naar boven, om de kapotte kooilift heen; haar hakken kletterden luid op de treden. Boven maakte ze de deur van het kantoor open. Het licht scheen fel op het glas, waar de gegraveerde inscriptie – C.B. STRIKE, PRIVÉ-DETECTIVE – donker tegen afstak.

Ze was expres vroeg gekomen. Strike en zij kwamen om in de opdrachten, en Robin wilde de administratie bijwerken voordat ze aan haar vaste klus begon: het observeren van een jonge Russische lapdanseres. Aan de zware voetstappen boven haar hoofd te horen was Strike nog in zijn zolderappartementje.

Robin legde het langwerpige pakket op haar bureau, trok haar jas uit en hing die samen met haar tas aan het haakje achter de deur, om vervolgens het licht aan te doen en water op te zetten. Toen pakte ze de scherpe briefopener die op haar bureau lag. Terugdenkend aan Matthews botte weigering om te geloven dat het de dikke krullen van Jacques Burger waren die ze had bewonderd en niet Strikes korte, stugge haar – dat eerlijk gezegd veel weg had van schaamhaar – ging ze de doos bruusk te lijf. Ze sneed ruwweg de flappen los en vouwde ze opzij.

In het pakket zat een vrouwenbeen, strak ingeklemd tussen de zijkanten, de tenen naar achteren gebogen om het been in de doos te laten passen.

Half-a-hero in a hard-hearted game
 – Blue Öyster Cult, ‘The Marshall Plan’

Robins gil weerkaatste tegen de ramen. Ze deinsde achteruit, weg van het bureau, en staarde naar het obscene voorwerp. Het been was glad, slank en bleek; ze had het met haar vinger aangeraakt toen ze het pakket openmaakte en daarbij de koude, rubberachtige textuur van de huid gevoeld.

Ze was er nog maar net in geslaagd haar gil te stelpen, door haar handen tegen haar mond te drukken, toen naast haar de glazen deur openvloog. Strike. Eén meter zevenentachtig, een kwade frons op zijn voorhoofd. Zijn overhemd hing open en onthulde zijn donkere borsthaar, als een apenvacht. *‘What the f...?’*

Hij volgde haar geschrokken blik en zag het been liggen. Ze voelde zijn hand ruw op haar bovenarm, waarna hij haar de overloop op trok.

‘Hoe is dat hier bezorgd?’

‘Per koerier.’ Ze liet zich door hem de trap op trekken. ‘Op een motor.’

‘Wacht hier, ik bel de politie.’

Toen hij de deur van zijn flat achter haar had dichtgedaan, bleef ze stokstijf en met bonzend hart staan luisteren naar zijn voetstappen terwijl hij de trap af liep. Er kwam gal op achter in haar keel. Een béén. Er was haar zojuist een been overhandigd. Ze had het

rustig mee naar boven genomen, een vrouwenbeen in een doos. Van wie was het? Waar was de rest van die vrouw?

Ze liep naar de dichtstbijzijnde stoel, een goedkoop plastic geval met metalen poten, en ging zitten, haar vingers nog altijd tegen haar gevoelloze lippen gedrukt. Het pakket, herinnerde ze zich nu, was aan haar persoonlijk gericht.

Intussen stond Strike in zijn kantoor voor het raam dat uitkeek op de straat beneden. Met zijn mobiele telefoon aan zijn oor speurde hij Denmark Street af, op zoek naar een teken van de koerier. Tegen de tijd dat hij was teruggelopen om het geopende pakket op zijn bureau nog eens aandachtig te bekijken, had hij de politie aan de lijn.

‘Een been?’ herhaalde rechercheur Eric Wardle door de telefoon. ‘Een fucking béén?’

‘En het is niet eens mijn maat,’ zei Strike; een grap die hij niet gemaakt zou hebben als Robin nog hierbeneden was geweest. Zijn opgerolde broekspijp onthulde een metalen staaf die dienstdeed als zijn rechterenkel. Strike was net bezig geweest zich aan te kleden toen hij Robin hoorde gillen.

Terwijl hij het zei, drong het tot hem door dat dit een rechterbeen was, net als zijn eigen ontbrekende been, dat onder de knie geamputeerd was. Met zijn mobieltje nog tegen zijn oor gedrukt boog Strike zich dicht naar het lichaamsdeel toe, en zijn neusgaten vulden zich met een onaangename geur die hem deed denken aan pas ontdooide kip. Europees blanke huid, glad, bleek en smetteloos. Er zat alleen een oudere, groen uitgeslagen blauwe plek op de kuit, die slordig geschoren was. De stoppeltjes waren blond, de ongelakte teennagels een beetje groezelig. Het afgehakte scheenbeen stak ijszig wit af tegen het omliggende vlees. Een gladde breuk: Strike vermoedde een hakbijl of een kapmes.

‘Een vrouwenbeen, zei je?’

‘Zo te zien wel.’

Er was Strike nog iets anders opgevallen. Op de kuit, ter hoogte van de plek waar het been was verwijderd, zat littekenweefsel. Oude littekens, die niets te maken hadden met de wond die de amputatie had veroorzaakt.

Hoe vaak was Strike in zijn jeugd in Cornwall niet verrast door de verraderlijke zee wanneer hij er met zijn rug naartoe stond? Mensen die de oceaan niet goed kenden vergaten vaak hoe bruut en woest het water kon zijn. Ze reageerden vol afschuw wanneer ze erdoor geraakt werden met de kracht van ijskoud metaal. Strike had gedurende zijn loopbaan vaak te maken gehad met angsten, hij had ermee gewerkt en ze weten te onderdrukken, maar de aanblik van dat oude littekenweefsel sloeg tijdelijk alle lucht uit zijn longen. Deze keer kwam de angst extra hard aan, omdat hij volkomen onverwacht toesloeg.

‘Ben je er nog?’ vroeg Wardle aan de andere kant van de lijn.

‘Wat?’

Strikes twee keer gebroken neus hing nu nog geen drie centimeter boven de plek waar het been van de vrouw was afgehakt. Hij dacht terug aan het gehavende been van een kind dat hij nooit was vergeten... Hoelang was het geleden dat hij haar had gezien? Hoe oud moest ze inmiddels zijn?

‘Jij hebt mij gebeld, weet je nog?’ bracht Wardle hem in herinnering.

‘Ja, ja.’ Strike dwong zichzelf om zich te concentreren. ‘Ik heb liever dat jij dit oppakt dan iemand anders, maar als het niet gaat...’

‘Ik ben al onderweg,’ zei Wardle. ‘Blijf overal af tot ik er ben.’

Strike zette zijn telefoon uit en legde hem weg, nog altijd starend naar het been. Hij zag nu dat er een getypt briefje onder lag. Gedrild door de regels van het Britse leger weerstond hij de sterke verleiding om het briefje onder het been vandaan te trekken en het te lezen. Hij mocht niet knoeien met bewijsmateriaal, dat ging naar de technische recherche. Hij raakte het briefje niet aan en ging onhandig op zijn hurken zitten, zodat hij het adres kon lezen dat ondersteboven op het geopende deksel stond.

De doos was geadresseerd aan Robin, iets wat hem helemaal niet aanstond. Haar naam was goed gespeld, getypt op een witte sticker met het adres van hun kantoor. De sticker was over een ander etiket heen geplakt. Strike kneep zijn ogen tot spleetjes, vastbesloten om de doos niet te verplaatsen, zelfs niet om het adres beter te kunnen

lezen. Nu zag hij dat de afzender de doos eerst had gericht aan ‘Cameron Strike’, om er een tweede sticker overheen te plakken waarop ‘Robin Ellacott’ stond. Waarom had de dader zich bedacht?

‘Fuck,’ zei Strike zachtjes.

Moeizaam kwam hij overeind. Hij pakte Robins handtas van het haakje achter de deur, sloot de glazen deur af en liep naar boven.

‘De politie is onderweg,’ zei hij toen hij de tas voor haar neerzette. ‘Wil je een kopje thee?’

Ze knikte.

‘Scheutje brandewijn erin?’

‘Je hebt geen brandewijn.’ Haar stem klonk een beetje schor.

‘Heb je ernaar gezocht?’

‘Natuurlijk niet!’ Hij moest lachen om haar verontwaardigde toon bij de suggestie dat ze misschien in zijn keukenkastjes zou hebben gekeken. ‘Jij bent gewoon... je bent niet het type om medicinale brandewijn in huis te hebben.’

‘Een biertje dan?’

Ze schudde haar hoofd. Lachen lukte niet.

Toen hij thee had gezet ging Strike met zijn eigen beker tegenover haar zitten. Zijn uiterlijk strookte volledig met wat hij was: een grote, stevig gebouwde ex-bokser die te veel rookte en te veel fastfood at. Zwarte wenkbrauwen, een platte, asymmetrische neus en – wanneer hij niet lachte – een permanent norske, fronsende blik. Zijn dichte, donkere krulhaar, nog nat van de douche, herinnerde Robin weer aan Jacques Burger en Sarah Shadlock. De ruzie kwam haar nu voor als iets uit een ander leven. Sinds ze hierboven in Strikes flat zat, had ze maar heel even aan Matthew gedacht. Ze zag er huizenhoog tegen op hem te moeten vertellen wat er was gebeurd. Hij zou kwaad worden. Hij vond het toch al niks dat ze voor Strike werkte.

‘Heb je ernaar gekeken? Naar dat... ding?’ mompelde ze, nadat ze de afgekoelde thee had gepakt en weer teruggezet zonder ervan te drinken.

‘Ja,’ antwoordde Strike.

Ze wist niet wat ze hem nog meer zou moeten vragen. Het was

een been. De situatie was zo afschuwelijk, zo grotesk, dat iedere vraag die bij haar opkwam haar belachelijk en bot in de oren klonk. *Komt het je bekend voor? Wie denk je dat het heeft gestuurd?* En het dringendst van allemaal: *Waarom aan mij?*

‘De politie zal alles willen weten over die koerier,’ zei hij.

‘Ja. Ik probeer me hem al voor de geest te halen.’

De zoemer van de buitendeur ging.

‘Daar zal je Wardle hebben.’

‘Wardle?’ herhaalde ze geschrokken.

‘Dat is nu eenmaal de welwillendste agent die we kennen,’ bracht Strike haar in herinnering. ‘Blijf jij maar zitten, ik ga hem even halen.’

Strike was er het afgelopen jaar in geslaagd zich impopulair te maken bij de politie van Londen, wat niet helemaal zijn schuld was. De kruiperige verhalen in de pers over zijn twee opmerkelijkste detectivetriomfen waren begrijpelijkerwijs nogal slecht gevallen bij de politiemensen wier inspanningen hij had overtroefd. Toch had Wardle, die hem bij de eerste van de twee zaken had geholpen, mogen meedelen in de daaropvolgende faam, en de relatie tussen hen was tamelijk vriendschappelijk gebleven. Robin kende Wardle alleen uit de krantenberichten over de zaak. Hun wegen hadden elkaar nooit gekruist in de rechtszaal.

Het bleek een knappe man te zijn, met een volle bos kastanjebruin haar en chocoladebruine ogen. Hij droeg een leren jack en een spijkerbroek. Strike wist niet of hij geamuseerd of geërgerd moest zijn toen hij de keurende blik zag waarmee Wardle bij binnenkomst naar Robin keek: een snelle zigzagtocht langs haar haar, haar figuur en haar linkerhand, waar Wardles ogen kortstondig bleven rusten op de verlovingsring met saffier en diamant.

‘Eric Wardle,’ zei hij zacht, met een glimlach die Strike onnodig charmant voorkwam. ‘En dit is rechercheur Ekwensi.’

Wardle was binnengekomen in gezelschap van een slanke, zwarte politievrouw met strak achterovergekamd haar. Ze lachte even naar Robin, die zich erop betrapte buitenproportioneel veel troost te putten uit de aanwezigheid van een andere vrouw.

Rechercheur Ekwensi liet haar blik rondgaan in Strikes veredelde zit-slaapkamer. 'Waar is dat pakket?' vroeg ze.

'Beneden.' Strike pakte de sleutel van het kantoor uit zijn zak. 'Ik zal het laten zien. Alles goed met je vrouw, Wardle?' voegde hij eraan toe terwijl hij zich opmaakte om met Ekwensi naar beneden te gaan.

'Alsof jou dat wat kan schelen,' kaatste de politieman terug, maar tot Robins opluchting liet hij zijn hulpverlenersmanieren varen zodra hij tegenover haar aan tafel kwam zitten en zijn aantekenblok opensloeg.

'Hij stond al voor de deur toen ik de straat in kwam lopen,' legde Robin uit toen Wardle haar vroeg hoe het been was bezorgd. 'Ik dacht dat hij koerier was. Hij droeg een zwartleren pak, met alleen een paar blauwe strepen op de schouder van het jack. Zijn helm was effen zwart, met een spiegelen vizier dat omlaag geklapt was. Hij moet minstens één meter tachtig zijn geweest. Een centimeter of tien langer dan ik, zelfs zonder helm.'

'Postuur?' vroeg Wardle, die aantekeningen maakte.

'Tamelijk fors, zou ik zeggen, maar ik denk wel dat het jack gewatteerd was.'

Robins blik ging onwillekeurig naar Strike, die net weer binnenkwam. 'Ik bedoel, niet...'

'Niet zo'n vetzak als de baas?' zei Strike na het horen van haar laatste woorden. Wardle, nooit te beroerd om te gniffelen als Strike werd beledigd, lachte in stilte.

'En hij had handschoenen aan.' Robin lachte niet mee. 'Zwarte leren motorhandschoenen.'

'Dat was te verwachten, ja,' zei Wardle, die weer een notitie maakte. 'Je hebt zeker niet gezien wat voor motor het was?'

'Een Honda, rood met zwart,' antwoordde Robin. 'Ik zag het logo met die vleugels. 750 cc, zou ik zeggen. Groot.'

Wardle leek verbaasd te zijn, en onder de indruk.

'Robin is gek op auto's en motoren,' zei Strike. 'Ze rijdt als Fernando Alonso.'

Robin zou willen dat Strike niet zo opgewekt en luchthartig deed. Beneden lag het been van een vrouw. Waar was de rest van haar

lichaam? Niet huilen nu. Had ze maar wat langer geslapen vannacht. Die klotebank... Ze had er de laatste tijd te vaak op gelegen.

‘En heb je moeten tekenen?’ vroeg Wardle.

‘Nou, “moeten”...’ zei Robin. ‘Hij hield me zo’n klembord voor en ik tekende automatisch.’

‘Wat zat er op dat klembord?’

‘Het zag eruit als een factuur of...’ Ze deed haar ogen dicht in een poging het beeld terug te halen. Nu ze erover nadacht: het formulier had er amateuristisch uitgezien, alsof het in elkaar geflanst was op iemands laptop. Dat zei ze tegen Wardle.

‘Verwachtte je een pakket?’ vroeg Wardle.

Robin vertelde hem over de wegwerpcamera’s voor de bruiloft.

‘Wat deed hij toen je het pakket in ontvangst had genomen?’

‘Hij stapte op zijn motor en reed weg. Over Charing Cross Road.’

Er werd op de deur van Strikes flat geklopt en rechercheur Ekwensi kwam weer binnen, met het briefje dat Strike onder het been had zien liggen. Het zat nu in een speciaal doorzichtig zakje voor bewijsmateriaal.

‘De technische recherche is er,’ zei ze tegen Wardle. ‘Dit briefje zat in de doos. Het zou fijn zijn om te weten of het mevrouw Ellcott iets zegt.’

Wardle nam het in polytheen geschoven briefje van haar aan, bekeek het vluchtig en fronste zijn voorhoofd.

‘Wartaal,’ zei hij, en hij las de tekst hardop voor: *‘A harvest of limbs, of arms and of legs, of necks...’*

‘... that turn like swans,’ viel Strike hem in de rede. Hij stond tegen het fornuis geleund, veel te ver weg om het briefje te kunnen lezen. *‘... as if inclined to gasp or pray.’*

De drie anderen staarden hem aan.

‘Het is een songtekst,’ zei Strike. Zijn gezichtsuitdrukking stond Robin niet aan. Ze kon zien dat de woorden een speciale betekenis voor hem hadden, een akelige betekenis. Hij leek iets te moeten overwinnen voordat hij zich nader verklaarde: ‘Dit komt uit het laatste couplet van “Mistress of the Salmon Salt” van Blue Öyster Cult.’

Rechercheur Ekwensi trok haar dunne potloodwenkbrauwen op.